

D'Vadronser

E Stëck aus dem Lewen an engem Akt

vum

NIK WELTER.

Preis: 1,25 Fr.

Komplett: 12,50 Fr.

LETZEBURG

Égentom vun der Drëckerei Linden & Hansen

1918

PERSO'NEN.

Franz Weber.

Re'si, seng Fra.

Änni, hir sechsjäreg Diechterchen.

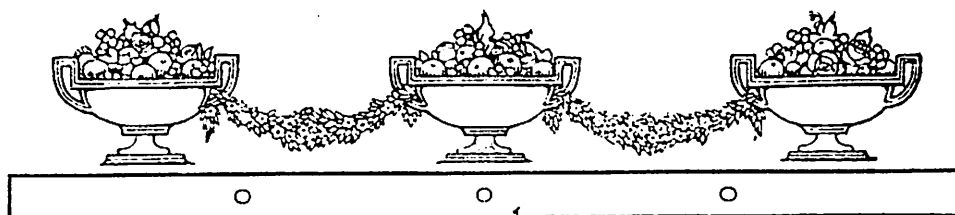
Neufer, e reichen Här.

D'Stöck spillt in der Uewersauer, net weit vum
Burfelt, an enger armer Heip, op Neklosowend.

Eng Opfe'eronk o'ni schrëftlech Erlabnes vum Ver-
lag fällt önnen d'gesetzlech Strofen.

1. Optrëtt.

Re'si. Änni.

(Änni sëtzt um Holzstack an äßt de Rescht vum enger schwarzer Kûscht. Re'si bei der Kachmaschin dët d'Gromperen an.)

Re'si. Do . . . Haut den Owend erhingere mer nach nit. Awer vu fett ginn ab och nach keng Red. Wann et nach lãng so' viru gët . . . ! *(Mat engem Blëck op dat Klengt.)* O du aremt Kand !

Änni *(reift d'Hänn um Schirteg of)*. Mami, lo sinn ech sat. Ech wëll keng Grompere me'.

Re'si. Du mengt aremt bravt Schof! Dei Mo gëtt och all Dag me' kleng. Wen hätt virun drei Me'nd so' eppes denke können!

Änni. Kënnt de Nekleschen haut nit, Mami ?

Re'si. Dat ka nëmnen dei Papp der soen. Den ab jo no Woltz. Wann de Papa de Neklesche bege'nt, da schëckt en en hier.

Änni. D'viregt Joer, dun hat ech mol Frêd op Neklosdag! Do hat ech so' eng gro'ß Popp kritt, wëß de nach, Mami? De' gro'ß Popp mat dem Parzeleinskapp a mat dem brêde bloen Hutt! Hätt dat dommt Käsesch Kätti mer se nëmme nit fale gelob! Do huet de Parzeleinskäppche jo zersprange missen! Mami, kre'en ech erëm so' eng Popp vum Nekleschen ?

Re'si *(stëppelt am Feier; hallef verleen)*. Dat ka jo kê wësse we' dei Papp. Ech bege'nen dem hellege Neklos jo nit.

Änni. Zu Woltz do war et awer vill me' sche'n we' hei, Mami! Gi mer nit me' hannescht op Woltz ?

Re'si. Dat verstêts du nit. (*Si gêt bei d'Fênster, drêcht d'Gesicht gént d'Scheiren a kuckt aus.*) Brr, schwarzkal muß et dobaube sinu! D'Kielt fênkelt mam Schne' durch d'Deischtert. Wär dei Papp nêmmen hei!

Änni. Kênnt de Pa . . (*gâpst*) . . pa bal?

Re'si. O jo gewëß. En aß jo de ganzen Dag schons fort.

Änni. Wann en nêmmen nit ze lâng op den Neklesche warde muß!

Re'si (*fir sech*). Den hält de Verdroß erêm dobauben. Den ârme Schellem! Vun engem zum anere lafen fir Arbecht an dann nach keng kre'en! (*Sie vergëßt sech am Ierger a set hårt*): O, de Neufer!

Änni (*spréngt op se duer*). Kênnt den Här Neufer haut. Mami?

Re'si (*hallel be's*). Dommt Kand, dat gêt dech neischt un. (*Sie kuckt nom Feier.*)

Änni. Den Här Neufer aß awer so' e gudde Mann gewieß! En huet mer me' we' eng Ke'er Kuch matbruecht, erênners de dech, an Zockerbo'nen, we' mer uach zu Woltz . . .

Re'si (*huet e Stück Holz an d'Beile geholl; ênnerbrêcht.*) Soll ech der soen, wat den Här Neufer aß? — E schlechte Mênsch aß en, vum dem's de nit schwâtzen durfs. Dei Papa kann e glat nit leiden an deng Mami och nit. (*Sie fängt un, Holz kleng ze mâchen.*)

Änni. De gud . . (*gâpst*) . . den Här Neufer! An de sche'ne lânge groe Bart, den en hat! Ganz we' den Nckleschen op dem Bild an dengem Betbuch!

Re'si (*hüt be's duer*). E sauberen Hellegen, merci! Fe'er keng so' domm Reden! De Neufer mat dem sche'ne lânge groe Bart huet dei Papp a mech an dech, eis alleguer, an d'Onglêck bruecht, lo wëß d'et. (*Sie let Holz no.*)

Änni. O, we' sinn ech so' schle'f . . (*gâpst*) . . reg!

Re'si. An du baß wirkleeh nit me' hongereg?

Änni. Nit hongreg, nêmen . . (*gâpst*) . . me schle'freg.

(*D'Änni set eppes an der Kummer.*)

Re'si. Nuecht. mei Kännchen. Schlof gutt!

Neufer (*wiermt sech d'Hänn un der Kachmaschin*). Aha, d'Härschafte sin dobannen.

Re'si (*trëtt hammerzey aus der Dir*). An dann drêms de sche' vum Nekleschen, geldu. (*Sie ze't d'Dir lues zo'.*)

Neufer (*moschtert de' jugendleech Gestalt mat verwonnertem Schmunzelen*). 'N Owend, meng le'f Madam, 'n Owend! (*D'Resi dre't sech erfe'ert em, erkennt de Jeer a ste'ßt e Krêsch aus.*)

Neufer (*stët paff a rerleen; no enger Paus*). O Madam Weber . . .! Hätt ech nëmnen denke können . . .! Ech hat mech op der Juegd verlaß, an du gung ech an dat e'schtebeschten Haus, dat ech no langem Siche font hunn . . . Ech konnt jo nit wëssen, datt dir elei gengt wunnen.

Re'si (*kuckt un em verbei*). Dir wärt kaum bleiwe wëllen, Här Neufer?

Neufer. Aß äre Mann — — ?

Re'si. De Franz aß zum Glöck nit hei.

Neufer (*hurteg*). E bleift lãng fort?

Re'si (*och eso'*). E kann all Ablëck erëmkommen.

Neufer. Saprستي! Saprستي! An ech sinn ballef erfruer, an hongreg zum Ëmfalen! Je, da muß ech alt erëm goen. (*E gët op d'Dir zo'.*)

Re'si (*erlËchtert*). Jo, gitt, gitt nëmnen.

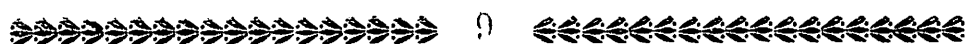
Neufer (*bleift stoen a bekuckt se; mat spötteschem Lâchen*). Also ëmmer nach eso' uereg, sche' Madãmchen? Ëmmer nach so' (*en hieft d'Hand, als wann e wëllt schloen*) nach so' handfest, we'scht, le'ft Re'si?

Re'si. O Här Neufer! Dovu sollt dir nit . . . Gitt nëmnen, gitt, ma gitt dach.

Neufer. Elo grad nit me'. Elo bleiwen ech. (*E setzt d'Gewer of a kënnt me' no.*)

Re'si (*zitt sech zrëck*). Dir wëllt wirkleech . . .?

Neufer. Awer natirleech! De gestrengen Här Gemahl

Neufer. Ro'eg, nämme jett ro'eg. An d'Ae gekuckt, Joffer, wann iech gelifft, a nit so' vill F'isematente gemâcht.

Re'si (*fänkt un ze kreischen*). Muß der mech dann ümmer verfollegen! Ech mengen, dir hutt et schons uerg genug mat eis gedriwen.

Neufer. Nana, Madam Weber!

Re'si. Kuckt iech dach nēmnen all de' Armut hei un! We' ware mer so' glëcklech zu Woltz! De Franz hat de' gutt Opsichterplaz op êrer Fabrik. Reich ware mer nit grad, ma mir hate vëlleg ze lewen. An dun hutt der de Franz op êmol fortgejot . . .

Neufer. Dat hêscht, dat hêscht! Verwießelt d'Wîrder nit, wann iech gelifft. Dir wëßt ganz gutt, dat êre Franz sech selwer virun d'Dir gesat huet.

Re'si. Jo, jo, e sollt gestuel hunn! Eise Franz an en De'f! Dir hutt et behapt. Ma dir hutt et selwer nit geglêft. Awer d'Leit, de' ware fro' fir et ze glêwen! An 't go'f durch d'Land gedroen. An dir hutt de Franz entloß. An du war eises Bleiwes och nit me' zu Woltz. Du si mer no Insber verzunn, a meng al Hêmecht. Awer do haten s'et och schons gehe'ert. Du konnt de Franz ne'rens keng Arbecht me' fannen. A wat huet en alles he'ere missen! O de' schlecht Leit! Dun eso' fro', eso' glëcklech! An elo, elo . . .
(*Sie fänkt un ze kreischen.*)

Neufer (*verleen*). Hm, so' schlëmm wärt et dach nit grad sinn.

Re'si (*drëchent d'Tre'nen un d'Schirteg*). Dach, Här, eso' schlëmm aß et, lêder Gottes! Mir sinn um Punkt fir ze verhingeren. An dir sitt et an der Schold, dir ganz eleng. Dat de Franz gestuel hätt, dat glêft dir jo nach haut nit.

Neufer. Ech hunn d'Sâch och nit virun d'Gerîcht bruecht. Ech wollt iech wîrklech nit we' dinn.

Re'si. Ech wârd dach wëssen, wo'fir dir dat gemâcht hutt. Gitt nämme, gitt! Dir sitt de Schlechste vun en all.

Neufer. Madam Weber, d'No't mëcht iech ongerecht.

Re'si (*streckt d' Hänn no em aus*). Här Neufer, eise Franz dêt mer so' led. Soß war de Jong so' lüschteg, so' voll Spâß we' d'Läk voll Ierzen. Gesongen a geflêt huet en we' e Pilo. An elo! Elo hockt en hei de le'we längen Dag, rëtscht vum Stull op d'Bänk, vun der Bänk op de Stull a mëcht neischt ewe' brommen a kno'teren oder virun sech hi stirken. An ech hunn dat e'scht nach le'wer we' dat anert. An da kommen och Deg, do lêft e mer aus dem Haus a kënnt nit hêm bis de'f an d'Nuecht eran. A we', heiendo! Fre'er war de Franz enichter we' e Kand. An elo, elo kënnt e muenchmol an en aß . . . bedronk . . . (*Sie kreischt.*) An dat, dat ge'f dat Schrecklechst, wat ech mer dënke kann.

Neufer (*stët we' op Där*). Wann ech nëmme wëbt, we' ech hëllefë kënnt!

Re'si. Ech kann dem ârme Jong kê gro'ße Virworf mâchen. Den e'erlechste Kierel vun der Welt an op d'Stroß gesat we' de gre'ßte Spëtzbo'f, we ging do nit aus senger Ro' kommen! O Här Neufer, dir mußt dach haut selwer wëssen, daß de Franz kê De'f aß.

Neufer. Ech gestinn et an, ech ka mech geirt hunn!

Re'si. O jo, nedir! Ma da kënnt der de Franz jo och erëm . . . ?

Neufer (*fro'*). Awer natirlech! Mat dausend Frêden!

Re'si (*lues*). E verkënnt mer soß nach ganz.

Neufer. Wann de Franz wëllt, muer kann e schons erëm bei mir antreden.

Re'si. Aß dat iech êscht, Här Neufer?

Neufer. Mein hellegsten Êscht, Re'si.

Re'si. Ech durf iech wîrklech glêwen?

Neufer. We' dem Popst. 'T huet mer schons oft led em iech gedunn.

Re'si. An . . . alles . . . wat virgefall aß . . . dat soll vergieß sinn?

Neufer (*hëllt hir Hand*). Dat mat dem Franz . . . ? Ma duerun denken ech jo guer nit me'.

Re'si. Dat net eleng . . . Och dat, wat zwëschen eis, zwëschen iech a mir . . . Mei Gott, Här Neufer, dir wëßt jo, wat ech mengen.

Neufer (*lâcht gezrungen*). A eso', dir mengt dat?

Re'si. Maja, dat mengen ech. Et dêt mer jo och so' led.

Neufer (*streichelt hir Hand*). Dat aß brav! Dat aß brav! O dir wärt mech dat schons vergieße loßen. Nit wo'er, mei le'ft Re'si, nit wo'er?

Re'si (*sicht hir Hand frei ze kre'en*). Ech verstinn iech nit.

Neufer. Wat aß dann och dobei ze verstoen? Duerzo' gehe'ert jo nëmnen e klenge gudde Wëllen. An eng kleng Grëtz Le'ft.

Re'si (*kritt hir Hand frei*). Här Neufer!

Neufer (*schmêchezlech, wârm, zeslecht iwerdriven sentimental*). Lauschter, mei Kand, lauschter. Kuck, Re'si, ech si bei all mengem Reichtum dach nëmnen en ârmen, ârme Mann. . . Jojo . . . Dat wollt ech der demols och schons soen, mä du hues mech jo guer nit ugehe'ert. En ârmen, ârme Mann ganz o'ni Frêd. Meng Fra getre'scht, et wor nit de' bescht, si huet mer d'Liewen schwe'er genug gemâcht. Elo kann ech dat jo soen, si aß do't an ech sinn eleng, o'ni Fra, o'ni Kanner, ganz, ganz eleng. Ech ginn al. Ech breicht e we'neg Frêd, e we'neg Wiermt. An du, Re'si, geso'ch ech dech. So' jonk, so' le'f an eso' frësch we' eng Pijeble' an der Fre'jorssonn. D'Ae gonge mir iwer an d'Hierz gong mir op. An ech sinn an êrt Haus komm.

Re'si (*we' fir sech*). Wann de Franz nit dohem war.

Neufer. Ech hu gehofft, du kënns mir e we'neg Licht a mengt Lêd droen, mir e Stëck vun der Jugend erëmbrogen. Mä du . . . du . . . O Re'si, dat war nit le'f vun dir.

Re'si. Ech konnt dach d a t nit mâchen. Ech durft dach nit.

Neufer. Du breichs et jo nit fir neischt ze dunn. Dei Franz kritt erëm eng gutt Plätz, de' bescht, de' ech

him verschafe kann. A fir êrt klengt Medchen ab
och gesuergt. Ech wârd et nit vergießen. Du wêß,
ech hu keng Kanner.

Re'si. Gottogott! Frot dach ëppes, wat ech mâchen darf.

Neufer. A wurfir solls du dat nit durfen, mei le'ft Re'si-
chen? Du baß dach frei ze mâche, was de wëlls . .

Re'si. Nên, o nên!

Neufer. . . a wat d'Hierz der set.

Re'si. Mengt Hierz set mer eppes ganz anescht.

Neufer. A kuck, 't gëtt jo och kên et gewuer. Mir
hänken et de Leiden dach nit op d'Nues. An dei
Mann brauch och neischt dervun ze wëssen.

Re'si. Ech mâche keng Hêmlechkêten. Ech hunn der ni
gemâch.

Neufer (*verle'ert seng Sëcherhêt bei dem ro'eye Widerstand*).
Mei le'ft klengt Re'si, ech hunn dech eso' gier.
Nëmnen eng Ke'er. Hauten Owend. Mir sinn eleng.
'T ste'ert eis kên.

Re'si. Eist Änni!

Neufer. Dat schle'ft. D'Kanner hunn e gudde feste Schlof.
O du mei le'ft, le'ft Re'si.

Re'si. Loßt mech goen! Loßt mech goen! (*Sie ste'ßt
sein Arm kräfteg zerëck a streift sei Gesicht mat der
Hand.*)

Neufer (*an enger plötzlecher Roserei*). Geschloen! Rëm
eng Ke'er geschloen. Wart, o wart! Des Ke'er gëß
de mech nit eso' hurteg laß. Du! Du!

Re'si (*wiert sech*). Nên! A nên!

(*An dêm Ablëck he'ert ê run dobaußen Gesank run
enger Mânsstëmm.*)

Re'si. De Franz! Dat aß de Franz! (*Sie reißt sech laß
a lêft op d'Dir zo'.*)

Neufer (*keicht, voll Onro'*). Huel der Deiwel de Pak!

Re'si (*huet sech besonnen a kënnt erëm*). Wann en iech
gleich geseit, da gëtt et en Onglëck. O Jesus, wat
solle mer mâchen?

Franz (*sängt; 't he'ert ên, dat e se'er me' no kënnt*). „Kommt hier aus Frankreich, Belgie. Preisen. mir wëllen iech ons Hêmecht weisen . . .“

Re'si (*drängt den Neufer zur Kummer hin*). Nëmmen hurteg do eranner. D'Klengt schle'ft. Halt iech ro'eg bis ech ruffen.

Franz. „ . . . Frot dir no alle Seiten hin . . .“

Neufer (*an der Dir*). 'T kann ên nit durch d'Fenster eraus?

Re'si. Nên, 't aß nëmnen eng schmuel Lîchtehen.

Franz. „ . . . We' mir eso' zefridde sin.“

Re'si. An halt iech ro'eg. em Gotteswëllen! (*Sie zitt d'Dir zo'.*) Muttergottes. ste' mer bei! (*Sie lauschtert, gêt bei d'Maschin, hëllt d'Dëppen, schëtt d'Waßer of, setzt d'Dëppen erëm op, let Holz no a bleift stoen, wo'bei se an der Opregonk mat den Hänn un d'Schlef fiert. Op êmol mëcht se e Saz vu Schrecken.*) All dir Hellegen, d'Flënt! (*Sie wëllt op d'Gewer, dât bei der Bänk stët, laß, mä an dem Ablëck flët d'Dir op.*)

3. Optrëtt.

Re'si, Franz.

Franz (*bleift rirun der Dir stoen a mëcht mat verstalter Stëmm*). Miaumiaumiau! Wauwauwau! Wo' aß dat we'scht Medchen? Era mat em an d'Hatt! Huhu! (*Am natirlechen To'n, we' wann en ên ge'f fortjoen.*) Wëlls de dech wuel durch d'Peif mâchen, du latzigen Husigerbock! Fort mat der, du Stënkert! Do! Do! (*E ste'ßt mam Fo'ß gent d'Mauer a lâcht.*) O mei, we' de lêft! Kuek emol e Mënsch! (*En trëtt an d'Dir, den Hutt kwësch um lënken O'er, ënner jidder Arm zwë Püch; en aß nit ganz sëcher op de Bën, an 't geseit ên him och soß of, dat e nit ganz eleng hêmko'm.*) Guckguck! Wo' aß dât bravt Maiselchen? Klinglingling! (*E wërft d'Dir mam Fo'ß an d'Schlaß a planzt sech gretschebengches, wann och eppes wackeleg, an d'Kichen; zum Re'si, mat ongeheirer Abilleng.*) Hehe,

we stêt hei? Bejour, Madam Weber, oder besser Bosoar!

Re'si (*muß bei aller Onro' lächen*). Nu so emol, Franz, we' kënns du haut erëm hêm?

Franz. Hehe, Madam, hehe! (*E let seng Püek op de Stull.*) Ätsch, elo hunn ech mech awer al mitt geschlêft! Aß d'Änni nit hei?

Re'si. D'Änni schle'ft schons. D'âremt Këndche war êmol ze vill mitt. An du baß eso' lang nit komm! Ma, wo' kënns de zo' all dene Sâche, Franz?

Franz. Pa, de' hunn ech dem Nekleschen aus dem Sak geholl, du dommt Stêck. Hehe, elo kënnt de Virwëtz eraus! Dir gingt gêren êr Nießen dra stiechen, gelt, Madam? Erst zahlen, meine Herrschaften, erst zahlen! E Mënni, Re'si, e Mënni! (*En erwëscht se beim Kapp a kÛßt se.*)

Re'si. Geck do, ge' dach! A wat aß dann eigentlech laß, Franz?

Franz. Ma guer neischt, Madam, guer neischt! Ruhe, meine Herrschaften, Ruhe! Die Vorstellung wird gleich beginnen. — Pst! Pst! (*E mëcht eng KÛscht op.*) Wat hunn ech elei, he?

Re'si. A wo' kënns du nëmnen zo' der sche'ner Popp?

Franz (*hieft d'Popp an d'Lûcht*). Jo, eng Popp! Mä wärrech, eng Popp! A nach well eng de' d'Ae ver-dre't! Kuck, de reiche, bloen Hutt! An de sche'ne ro'de Räckeli! An de' Schingercher! De' Strëmpercher! De' Spëtzercher! Nette Kleine, Re'si, was? (*E pëtzt se an de Bak.*) Nette Kleine, haha!

Re'si. Jojo, du Laffa. Awer nu so emol . . .

Franz. Pst, Madam! (*E mëcht den zwête Pak op.*) Alle guten Geister loben Gott! (*E weist.*) Guck emal! Guck emal!

Re'si. Schokela! Figen! Lëfkuch!

Franz. Alles fir meng kleng Naschelesch. Awer de' gro'B Naschelesch kritt och mat. Hoho, an elo, Madam, lo reißt mer mol êr blo Fënstercher bei den Affen op. (*En*

hüllt den dritte Pak.) Drei ist göttlich! (*Mat den entspreichende Gesten.*) Eeh sinn e großen Hexemêchter. Eselein, streck dich! Tischlein, deck dich! (*En tippt man Fanger ge'nt d'Këscht.*) Berg Semli, tu dich auf! (*En hieft den Deckel op.*) A fir wen aß dat elei?

Re'si (*schle't d'Hänn um Kapp zesammen.*) Eng Moß! E Pelz! Mä dü baß ganz geckeg ginn, Franz!

Franz. Keng Belêdegonk. Madammeken! Êmmer he'flech, Re'seli. Dat elei, dat aß fir eis le'f Frächen, fir de' brav (*an êmmer me' he'gem To'n*), de' schlecht, de' nett, de' uereg, de' artelech, de' zockerse'ß Madam We . . e . . e . . ber!

Re'si (*wëllt em an d'Red falen.*)

Franz (*an dem selwen To'n*). Domat botzt sech d'Madam Weber, waun se Sonndes no Insber an d'Ho'maß gêt.

Re'si (*fällt em an den Arm*). Jojo! An elo hunn ech des grad genug. Mann! Wat huet dat êgentlech ze bedeuten. Franz?

Franz. Êgentlech gëtt et hei kê Mann an och kê Franz. Achtung, gnädige Frau! Vor Ihnen steht — jo, reißt ört Ro'semeilchen nêmmen op bis zo' den O'eren; jo, meng le'f Madâmchen, halt iech nêmmen um Dêsch fest, dat er nit hannerzech op d'Nues falt. (*E wërft sech an d'Broscht.*) Vor Ihnen steht Herr Franz Weber, zur Zeit wohlbestalter Privatfôrster des hochachtbaren Notars Lang von Wiltz . . .

Re'si. Je, du hues haut erêm des Gudden ze vill geholl. Du solls dech schummen.

Franz. Mau . . . Mund halten! Ausreden lassen, bitte! . . . mit Sitz und Bett auf Hof Burgfried, jenseits der Sauer, drüben. Hehe, a wat ses de da nu, Re'si?

Re'si. Um Burfelt? Dat kann nit sinn. Dat wir ze vill sche'n!

Franz (*grunzt run Zefriddenhêt*). Uong! Uong!

Re'si. Da sêtz dech endlech dach, Franz. An dann erziels de. Soß kann ech dir jo neischt glêwen.

Franz (*sêzt sech*). Kuck emol de' virwêtzeg Fraleit!

D'Zong fällt der gewëß bal eraus, he? (*En zitt et un sei Kne'*.) La, la! Stoe bleiwen, an d'O'ere gespëtz.

Re'si (*steipt sech op dem Franz seng Schëller, ke'ert d'Gesicht ge'nt d'Kummerdir a mëcht er hêmlech eng Fauscht*). Daje! Da mâch endlech mol virun. Ech vergaddere bal.

Franz. Haha, da loß mer alt mol ufänken. Also, do gung ech der jo haute Mueren hei fort fir op Woltz. Fochswëll, ech soen der. Ech hätt d'Stäng zergrätschen, d'Wolleken hätt ech uspeize können. An nu denk der emol, wen ech do gleich vu fêren bege'ne muß! Wen? Den ale Neufer!

Re'si (*fiert zesummen*). Den!!

Franz. Gelt, do fêrts de schons! Mä de' Lomp war mer ze weit eweg. Un der Mille gong e grad verbei, dem Bësch zo', mat der Flënt um Rëck. Hätt ech e viru mer gehat, so' ganz eleng tëschend ve'er Aen, ech soen der, de Biereg wär en erofgeflunn, bonzënne bonzuewen, bis en seng Knachen an der Sauer zesummegeischt hätt . .

Re'si (*zëßt en*). Jo, jo, Franz. An du gungs de virun?

Franz. Richtig. An du gung ech virun an ech ko'm no Woltz. Ech gung ênzock bei de Schmittgen, op e vleicht eng Hëllef kënt brauchen op senger Gierwerei. Do ko'm ech der awer sche'n un! So' ên, du wëß schons, kënt he nit brauchen an ech sollt eng Dir weidergoen. (*rosen*) De knaschtege Neufer! Ech dre'en em dach nach den Hals em.

Re'si. Gewëß, Franz. An du?

Franz. Jo, an du gung ech bei en anere, natirlech. Bei den dëcken dämpege Felten, wëß de, den ëmmer „Mbiff!“ mëcht, wann en d'Zänn ausenanerbretzt fir ze schwätzen. A bei dem gong et mer grad eso'. „Arbecht . . . mbiff . . . wëlls de . . . mbiff . . . Weber . . . mbiff! Fir dech . . . mbiff . . . hunn ech . . . mbiff . . . keng . . . mbiff . . .“ An den Dëckpänzert huet mech richtig eso' zur Dir erausgebiff! A menger Roserei hunn ech um Enn mißt lächen

gepëtzt fir mer d'Hierz ze wiermen. An eng zwët, fir op dem Här Lang seng Gesondhêt. An eng drëtt, fir op deng Gesondhêt. Re'si. An du natirleech och eng op meng Gesondhêt.

Re'si. Nun hal awer op. Sob gëtt et deer Gesondhêten zevill an 't wërft dech nach em.

Franz. Hehe! Awer du go'f et mer bedeitend besser; du go'f ech lëschteg. An ech sinn der de Bierg eropgänge we' op Flileken. A gesongen hunn ech der we', we' en Engel. (*D'Re'si lächt.*) Hunn ech nit sche' gesongen? Eise Paschto'er schnarrt dergeint we' e Rommelspott. He'er emol! (*E sängt, a natirleech falsch*):
 „Kommt hier aus Frankreich. Belgie. Preisen,
 Mir wëllen iech onst Hêmecht weisen.

Re'si (*sängt mat, an engem stëlle Glëck*):
 Frot dir no alle Seiten hin,
 We' mir eso' zefridde sin!“

Franz. Hoho, Re'si! Juhu, Fräichen! (*En emärbelt se.*)

Re'si (*gëtt em eng op d'Hand*). So' en domme Kierel!

Franz. En domme Kierel? Wat? Ah, du Trotz! Tata, we' gro'barteg! Wârt du, mein Äffchen! Kreische soll der, Madam, kreische vu Frêd, danze vu Le'ft, sprange vu Glëck. Hohopp, Frau Försterin! (*E pakt se.*)
 Hoplaho! (*En drët sech mat erëm. Dobei schle't dem Re'si sei Rack g'nt d'Flënt a wërft s'em.*)

Franz (*ganz verwonnert*). Donnerknippchen, eng Flënt! Mäwârrech, eng Flënt!

Re'si (*an heller Anyscht*). Ech muß der soen, Franz. . . .
 (*D'Kummerdir gët lues op; de Neufer streckt de Kapp eraus, kuckt an z'e't sech erëm hurteg zerëck.*)

Franz (*gëtt op émol ganz enüchter*). Wo' kënnt de' Flënt hier?

Re'si. Ma bleif dach me' ro'eg!

Franz (*jeizt*). Wem aß de' Flënt?

Re'si. Jeiz dach nit eso'!

Franz (*brëllt*). De' Flënt?

Re'si. 'T aß dem Neufer seng, do wêß d'et.

Franz. Dem Neufer! Wo' aß den?

Re'si (*ganz se'er*). En hat sech op der Juegd verirt. Du ko'm e mir an d'Haus eragefall. Ech kann nit derfir.

Franz. A wo' aß en dann elo? Aß en nach hei? Wo' stécht en?

Re'si. Du darfs em neischt dunn!

Franz (*brüllt*). Wo' aß en?

Re'si. An der Kummer.

Franz. An der Kummer!

Re'si. Bei eisem Änni. Ech wollt nit, daß d'ne gleich gese'chs.

Franz. An der Kummer! Den Hond! (*E spréngt op d'Beile laß, pakt et a wërft sech op d'Kummerdir. Vu bannen stemmt é sech derge'nt.*) Des Ke'er muß en dru glêwen.

Re'si (*sicht en zeréck ze halen*). Franz! Franz! Mâch dat nit!

Franz. Op d'Seit! Wêß de nit, wat den Hond eis ugedunn huet?

Re'si. Vergreif dech nit un em!

Franz. Wêß de nit me', wat de knaschtegen Tipp vun dir gewollt huet? Wârt, o wârt! (*En dréckt émmer me' wëll un der Klensch.*)

Re'si. Mâch eis dach nit all onglëcklech, Franz!

Franz. Den dobannen gëtt fir d'e'scht kal gemâcht. (*En dréckt gént d'Dir. 'T he'ert én de Neufer keichen.*)

Re'si. Franz! Franz! Mei le'we Franz!

Änni (*aß vun dem Geros hallef erwächt a fänkt un we' am Dram ze schwätzen.*)

Franz. Mâch dech rêsfierdeg. Lo fo'ren ech mat der, du Lomp! (*D'Dir gëtt lues a lues no. De Franz wëllt sech abretzen.*)

Änni (*bet*). Vater unser . . .

Re'si. Eist Kand! Du gere'ts nach eist Kand!

Änni. . . . dein Reich. Dein Will geschehe . . .

Re'si. D'Änni bet! He'ers de, Franz?

Franz (*möcht halt a muß lauschteren*).

Re'si (*zitt en eppes zeröck a rijft an d'Kummer*). Verstoppt
 iche hanner'm Bett vum Käand!

Änni. . . . Unser täglich Brot gib . . . heute . . .

Franz. De Ligner huet eis et gestuel. (*E wüllt an
 d'Kummer*.)

Re'si (*hült en*). De le'wen Herrgott huet eis et erëm
 ginn. Vergieß dat nit, Franz.

Änni. . . . Vergib uns . . . Schuld . . .

Re'si. He'er, wat d'Änni set! (*Sie wüllt em d'Beilen aus
 de Fangeren z'e'en. De Franz röselt wüllt de Kapp*.)

Änni. . . . Führ uns nicht . . . Versuchung . . .

Re'si (*feierlech fest*). . . . Sondern erlöse uns von allem
 Uebel. Amen! Komm zo' der, mei Jong!

Franz (*piert mat der Hand iwer d'Stir a schaudert sech*).
 'T ab dach ze domm! (*D'Beilen trölt em aus der
 Hand*.) Ze vill domm! (*E fällt op e Stull a let de
 Kapp ma'm rechten Arm iwer de Stullröck*.) Elo brängen
 ech et nit me' fierdeg. (*E wërft de Kapp op dem Arm
 hin an her a schlet sech mat der lénker Hand op de
 Kne'*.) O Änni! Änni!

Re'si. Gott sei Dank an der helleger Muttergottes! (*Sie
 lét an d'Kummer. 'T he'ert e pèsperen. Sie kénnt erëm
 an dre't d'Änni um Arm. D'Kand reift sech d'Aen*.)

4. Optrött.

De' Vireg, Änni.

Re'si. Ännichen, kuck emol, de Nekleschen ab schons
 den Owend komm. De Papa huet e matbruecht. Gëff
 dem le'we Papa e Mënni a so em Merci!

Änni (*rächt mat den Hännerchen no'm Franz*). Papa!
 Le'we . . . (*gäpst*) . . . Papa! (*Op emol geseit et d'Popp*.)
 Eng Pëppi! Eng Pëppi! (*Et rëtscht der Mamm vum
 Arm a sprängt op d'Popp duer*.)

Re'si (*göt erëm an d'Kummer*).

Franz (*stirkt iwer den Arm eweg an d'Feier*).

Änni (*mat der Popp*). O wat e sche'nen Hutt! O wat lãng Hoer! Kuck emol, Papa! De' aß nach me' sche'n we' de' vum virege Joer. O, a si verdre'nt d'Aen! O. o. si kann se wírklech verdre'nen. O mei! O mei! De' durf mer nit falen. De' kritt kên an d'Hand. kên. glat kên. O du meng nei, le'f, sche' Pëppi! Kuck emol, Papa! Ma da kuck och!

Franz (*dré'nt de Kapp zó' dem Kand hin a set ganz wêch*): Gelt, meng Maisi, do kanns de mol erem fro' sinn. (*E setzt et op sei Kne'*.)

Änni. Ojo! Ojo! Awer ech hat och gutt gebet. Has de nit gehe'ert, Papa, we' ech so' gutt gebet hunn?

Franz (*dré'kt et fest un sech*). Gewëß hunn ech dech he'eren. Du kanns d'Vadronser mol gutt beden. Ech hat et nach ni so' sche'n he'eren.

Änni. Nedu. Duerfir huet den Nekleschen mer och so' eng ganz sche' Popp bruecht.

Re'si (*kénnt aus der Kummer, wérft e Bléck iwer de zwé, ké'ert sech em, let de Fanger op de Mond a wénkt*).

Neufer (*trétt aus der Kummer*).

5. Optrétt.

De' Vireg, Neufer.

Änni. Papa, ech mengen . . . Hues du e nit och gesinn? Ech menge ganz, den Nekleschen war wírklech a menger Kummer. E stung bei mengem Bett.

Re'si a Neufer (*schleichen op den Ze'wen hannert dem Franz sengem Rêck op d'Dir zó'*).

Franz (*fiert beim leschte Würt vum Kand op, we' wann en sech ging un eppes Schlëmme erënneren*). Den . . .!

Änni. An en hat jo eso' e sche'ne lãnge Bart, grad we' den Här . . . den Här Neufer vu Woltz.

Franz. Ha! (*E kuckt op d'Kummerdir a geseit, daß s'opstét*).

Re'si (*un der Hautdir, greift d'Klensch a riíft dem Neufer*). Hurteg, nëmme hurteg!

Franz (*geseit en, setzt d'Kand eroj. sprängt mat engem Saz op de Neufer laß, pakt e mat der Schëller a reißt en erëm zrëck*). Hei gebliwen! Du!

Änni (*geseit en an dët e Krësch*). De Nekleschen! (*Si lêft erbei*.) O Papa, loß dach den hellegen Neklesche goen.

Neufer (*tuddelt vun Angscht*). Dir wärt iech dach nit u mir vergreifen!

Franz (*hëllt e beim Krag a rëselt en*). Wat küecks de do, du al Pëll!

Neufer. Ech brëngen iech virun d'Gericht.

Franz. Ech peif der op dei Gericht an op de ganze Krom. Gericht! Wir dât onschëllegt Kand hei nit gewießt, da wärs de schons gericht an den Ierd-buedem hätt eng Lomp we'neger ze droen. 'T wär jo natirlech eng Dommhët gewießt. (*E rëselt en*.) Nën, du wackeleg Maschin, de' Ke'er gët et der nach nit un de Kessel! Fe'lo'der, wat Leis! Op d'No't vum ârme Mann spekul'eren, d'Kanner an d'Onglëck brëngen, d'Fraen . . . Nondikaß, wat e niddelträchtege Butek! (*E rëselt en ëmmer me' wëll*.) Mâch d'Dir op, Fra. Weit op, so' weit we' et gët. Dât sténkt jo wirklech no dem dreckege Neimierder. Här Neufer, ech mâchen elo mat iech, we' dir zur Zeit mat mir. Lo le'er der och emol fle'en. Hoppla hopp! (*E wërft e mat engem kräftege Ruck virun d'Dir*.) D'Erëmkomme wärt der wuel vergieße! (*E geseit d'Flënt, hëllt se a wërft se no*.) Do, de Fisek huel och mat. Vleicht wëllste der selwer eng blo Bo'n virun de groen Afekapp sche'ßen! Nuecht! (*E mëcht d'Dir zo' a späert of*.)

Re'si (*falt d'Hänn*). Gott sei Dank!

Änni. Papa, war dat den Här Neufer? Ech hat geduecht, 't wär de Nekleschen.

Franz (*fiert em mat der Hand iwer de Kapp*). Mei le'ët, le'ët Änni! (*E weist op d'Këscht mat de Se'ßegkëten*.)

Änni (*dët e Krësch a stürmt drop laß*). Oh! . . . Lëfkuch!

Re'si (*dét och e Krêsch*) O Jëses, meng Grompere siin
ugebrannt! (*Sie lêft bei d'Kachmaschin an hant'ert
ganz verzweiwelt.*)

Anni . . . Schokela! Zoockerbo'nen! Oh! Oh!

Franz (*lâcht, reckt sech a streckt sech fro' a rijft*): An elo,
meng le'ÿ Kanner, elo gëtt Neklosowend gefeiert!

